

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **B. K. N.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2007, č. j. OAM-1-387/VL-07-11-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 7. 2008, č. j. 64 Az 64/2007 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 5. 2007, č. j. OAM-1-387/VL-07-11-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplnkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobcem tvrzené problémy nebyly v žádném případě motivovány některým z azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany především to, že chce žít nadále v České republice, protože zde má syna, o něhož se chce starat, a další dítě zplozené již v České republice s českou státní příslušnicí. Dále má obavy, že by mohl být ve Vietnamu pronásledován právě v souvislosti s tím, že v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud uvedl, že nebylo také zjištěno, že by v jeho vlasti bylo vedeno proti žalobci trestní stíhání. Krajský soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, pokud ten za skutkového stavu zjištěného přímo od žalobce a po zhodnocení informací shromážděných o zemi původu žalobce, nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Dále krajský soud konstatoval, že ze správního spisu je patrné, že žalovaný se věci žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, opatřil si potřebné doklady pro své rozhodnutí,

dal žalobci možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům; krajský soud tak v dané věci neshledal žádné pochybení z hlediska zákona o azylu ani správního řádu. Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. V případě žalobce nebyly zjištěny ani důvody pro postup podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Krajský soud uzavřel, že ani vycestování žalobce by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnil důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení a dále porušil ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Pro tyto vytýkané vady měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel je přesvědčen, že měl žalovaný především zohlednit současnou politickou, ekonomickou a bezpečnostní situaci ve Vietnamu vyplývající ze zpráv Ministerstev zahraničí USA a ČR; žalovaný ani krajský soud však podle názoru stěžovatele k relevantním informacím při svém rozhodování nepřihlédly. Stěžovatel má v případě návratu do vlasti obavy z pronásledování ze strany státních orgánů vzhledem k tomu, že požádal v České republice o azyl. Stěžovatel namítal, že si správní orgán neopatřil dostatečné množství podkladů pro objektivní rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, stěžovatel naproti tomu vyvinul maximálně úsilí k tomu, aby svá tvrzení doložil. V této souvislosti stěžovatel upozornil na články 195. – 219. věnující se problematice „prokazování faktů“ metodické Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992. Stěžovatel je toho názoru, že krajský soud dále při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného, pokud tento neudělil stěžovateli azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Postup žalovaného podle stěžovatele nelze přezkoumat a z toho dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud

pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Problematikou zjišťování skutkového stavu relevantního pro posouzení žádosti o azyl a významem zpráv o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 Azs 264/2005 - 68, nebo v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, příp. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, všechny dostupné na www.nssoud.cz. S námitkou neúspěšných žadatelů o azyl, že jim při návratu do vlasti hrozí nebezpečí persekuce ze strany státních orgánů z důvodu, že požádali o azyl v jiném státě, se Nejvyšší správní soud již vypořádal v řadě svých rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 6 Azs 45/2006 - 52, či rozsudek ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 - 68, oba dostupné na www.nssoud.cz. Irelevancí snahy o legalizaci pobytu z důvodu péče o vlastní děti z hlediska splnění podmínek pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, či v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Pokud jde o přesvědčení stěžovatele o splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pak taková stížnostní námitka byla již předmětem mnoha rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, námátkou lze jmenovat např. rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, nebo rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

Námitka stěžovatele, spočívající v tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nedostatek důvodů, je pak uvedena natolik nekonkrétně, že se jí nemohl Nejvyšší správní soud zabývat. Kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS.; dále lze k této problematice odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006 - 40, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu